

КИТОБИ МИКОИ НАБИ БОБИ ЯКУМ

Чинояти ҳар ду мамлакат боиси газаби Худо гардид.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Микои мӯрашті дар айёми Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, нозил шуд, ва ӯ онро дар бораи Сомария ва Ерусалим дар рӯё дид.
2. Бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо, гӯш андоз, эй замин ва ҳар чи дар он аст! Ва Парвардигор Худо ба муқобили шумо шоҳид бошад, яъне Парвардигор аз қасри қудси Худ!
3. Зеро инак, Парвардигор аз макони Худ берун меояд, ва фурӯд омада, бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад.
4. Ва кӯҳҳо дар тахти Ё гудохта мешавад, ва водиҳо мекафад, мисли мум пеши оташ, мисли обе ки ба нишебӣ мерезад.
5. Ҳамаи ин аз боиси чинояти Яъқуб аст, ва аз боиси гуноҳҳои хонадони Исроил. Кист сабабгори чинояти Яъқуб? Оё Сомария нест? Ва кист маркази бутпарастӣ дар Яҳудо? Оё Ерусалим нест?
6. Ва Сомарияро ба харобазори саҳро, ба макони тоқшинонӣ табдил хоҳам дод; ва сангҳои онро ба дара андохта, таҳкурсии онро намоён хоҳам кард.
7. Ва ҳамаи санамҳои он пора-пора хоҳад шуд, ва ҳамаи муздҳои зинои он ба оташ хоҳад сӯхт; ва ҳамаи бутҳои онро валангор хоҳам кард, зеро ки онҳоро аз музди зино чамъ овардааст, ва онҳо ба музди зино хоҳад баргашт.
8. Дар ин бора навҳаю вовайло хоҳам кард, мачнунвор ва урён роҳ хоҳам рафт, мисли шағолҳо нула хоҳам кашид, ва мисли шутурмурғҳо оҳу воҳ хоҳам кард.
9. Зеро ки шикасти он илочнопазир аст, чунки то Яҳудо омада, ба дарвозаи қавми ман, ба Ерусалим расидааст.
10. Дар Қат хабар надихед, саҳт гиря накунед; дар хонаи Афра худро ба хок бифелон.
11. Бо аврати бараҳна гузар кун, эй сокинаи Шофир; сокинаи Саанон берун намеояд; дар Байт-Эсел навҳагарист; барои ӯрду заданаш аз шумо макон мегирад.
12. Зеро ки сокинаи Морут аз барои дороии худ дар андӯҳ меафтад, чунки мусибате аз чониби Парвардигор ба дарвозаи Ерусалим фурӯд омадааст.

13. Аспи давандро ба ароба бибанд, эй сокинаи Локиш; вай ибтидои гуноҳи духтари Сион буд, зеро ки чиноятҳои Исроил дар ту ёфт шудааст.

14. Бинобар ин ту чиҳозе ба Мӯрашти Чат хоҳӣ дод; хонаҳои Акзиб чашмаи яъсовар барои подшоҳони Исроил хоҳад буд.

15. Боз ворисе назди ту хоҳам овард, эй сокинаи Морешо; ҷалоли Исроил то Адулом хоҳад омад.

16. Барои писарони нозпарварди худ мӯи саратро битарош ва бикан; бемӯи саратро мисли уқоб васеътар бикун, чунки онҳо аз пеши ту ба асирӣ хоҳанд рафт.

БОБИ ДУЮМ

Парвардигор ба Исроил зид шудааст.

1. ВОЙ ба ҳоли онҳое ки бар бистарҳои худ хабосат меандешанд ва ниятҳои бад доранд, ва ҳамин ки рӯшноии сахарӣ фаро расад, онро ба амал меоваранд, чунки қувват дар дасти онҳост.

2. Ва чун саҳроҳоро тамаъ кунанд, – зер карда мегиранд, ва хонаҳоро тамаъ кунанд, – бо зӯрӣ тасарруф менамоянд; ва дар ҳаққи марде ва хонаи вай, ва шахсе ва мероси вай ситам мекунанд.

3. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар зидди ин қабила мусибате меандешам, ки шумо гардани худро аз он натавонед берун овард, ва қомат рост карда мағрурона роҳ нахоҳед рафт, зеро ки ин замони мусибат аст.

4. Дар он рӯз дар ҳаққи шумо масале ба забон хоҳанд ронд, ва зор-зор гирифта навҳа хоҳанд кард, ва хоҳанд гуфт: "Мо тамоман тороч гардидаем; насибаи қавми ман бадал шудааст. Чӣ гуна маро аз он дур мекунад?! Саҳроҳои моро ба шарирон тақсим карда медиҳад".

5. Бинобар ин барои ту касе нахоҳад буд, ки дар ҷамоати Парвардигор қуръа барои андоза кардан партояд.

6. "Нубувват накунед!" Нубувват мекунанд: "Ба инҳо нубувват накунанд, расвоиҳо дур нахоҳад шуд".

7. Эй, ки номат хонадони Яъқуб аст! Оё Рӯҳи Парвардигор ношикеб гардидааст? Оё инҳо аъмоли Ёст? Суханони Ман, охир, ба ҳар касе ки бо роҳи рост равон аст, некӣ меоварад.

8. Ва онҳое ки дирӯз қавми Ман ба шумор мерафтанд, алҳол ҳамчун душман қиём карданд; шумо аз китфи роҳгузаре курта ва чомаро кашида мегиред; касонеро, ки оромона мегузаранд, тавре ба қалам медиҳед, ки гӯё аз ҷанг гашта омада бошанд.

9. Занони қавми Маро аз хонаҳои дилписандашон бадар меронед; аз кӯдакони онҳо зинати Маро ба сурати абадӣ мегиред.

10. Бархезед ва биравед, зеро ки ин ҷо оромгоҳи шумо нест; ба сабаби палид шуданаш он шуморо ба ҳалокат хоҳад расонид, ва ин ҳалокати сахте хоҳад буд.

11. Агар шахси бодии дурӯғгӯе козибона мегуфт: "Барои ту дар бораи шароб ва арақ нубувват хоҳам кард", – вай наби дилхоҳе барои ин қавм мебуд.

Ваъда ба бақия.

12. Тамоми туро, эй Яъқуб, чамъ хоҳам кард, бақияи Исроилро фароҳам хоҳам овард, онҳоро мисли гӯсфандони дохили кӯра якҷоя хоҳам гузошт; онҳо мисли рамае ки андаруни чарогоҳаш бошад, аз бисёрии одамон ғалоғула хоҳанд бардошт.

13. Рахнақунанда пешопеши онҳо баромад; онҳо низ рахна карда, гузаштанд, дарвозаро рахна карда, аз он берун омаданд; ва подшоҳашон пешопеши онҳо гузашта рафт, ва Парвардигор – дар сари онҳо».

БОБИ СЕЮМ

Доварии оянда бар сарварони қавм.

1. ВА ман гуфтам: бишнавед, эй сарварони Яъқуб ва доварони хонадони Исроил! Шумо, охир, вазифадор ҳастед, ки адлу инсофро бидонед.

2. Аммо шумо аз некӣ нафрат мекунад ва бадиро дӯст медоред; пӯсти онҳоро аз баданашон ва гӯшти онҳоро аз устухонҳои онҳо меканед.

3. Ҳамон касоне ҳастед, ки гӯшти қавми Маро хӯрдаанд, ва пӯсти онҳоро аз баданашон кандаанд, ва устухонҳои онҳоро шикастаанд, ва гӯё ки ба дег меандохта бошанд, яъне мисли гӯште ки андаруни потила мепазанд, пора-пора кардаанд.

4. Он гоҳ сӯи Парвардигор истиғоса хоҳанд бурд, вале Ё онҳоро иҷобат нахоҳад кард, ва рӯи Худо дар он замон аз онҳо хоҳад пӯшонид, чунки ба аъмоли бад дода шудаанд.

5. Парвардигор дар бораи анбиёе ки қавми маро дар иштибоҳ меандозанд, яъне вақте ки бо дандонҳои худ чизе мехоянд, – сулҳу

осоиштагиро мехонанд, вале вақте ки касе ба даҳони онҳо чизе намегузорад, – бар зидди вай чанг эълон мекунанд, чунин мегӯяд:

6. «Бинобар ин шаб барои шумо ба ҷои рӯё, ва торикӣ барои шумо ба ҷои фолгирӣ хоҳад буд; ва офтоб бар анбиё ғуруб хоҳад кард, ва рӯз барояшон торик хоҳад шуд.

7. Ва пешгӯйҳо расво, ва фолгирҳо хичил гардида, ҳамаашон ришу мӯйлаби худро хоҳанд пӯшонид, чунки аз ҷониби Парвардигор ҷавобе нахоҳад буд».

8. Валекин ман ба воситаи Рӯҳи Парвардигор аз қувват ва инсоф ва мардонагӣ пур шудаам, то ки ба Яқуб дар бораи ҷинойташ ва ба Исроил дар бораи гуноҳаш сухан ронам.

9. Пас инро бишнавед, эй сарварони хонадони Яқуб ва эй доварони хонадони Исроил, ки аз инсоф нафрат доред ва ҳар чизи ростро қач мекунед,

10. Сионро бо хун ва Ерусалимро бо ноинсофӣ бино мекунед!

11. Сарваронаш ба бадали ришва доварӣ менамоянд, ва коҳинонаш ба бадали музд таълим медиҳанд, ва анбиёяш ба бадали нуқра фол мегиранд, ва ба Парвардигор таваккал намуда, мегӯянд: «Парвардигор, охир, андаруни мост, – мусибате бар мо нахоҳад омад!»

12. Бинобар ин, аз боиси шумо, Сион мисли саҳро шудгор хоҳад шуд, ва Ерусалим ба харобазор, ва кӯҳи Хона ба баландиҳои чангалзор мубаддал хоҳад гардид.

БОБИ ЧОРУМ

Подшоҳии ояндаи Масеҳ: а) ҳамаро фаро мегирад, яъне умумичаҳонист.

1. ВА дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Парвардигор бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз пуштаҳо баланд хоҳад шуд, ва қавмҳо сӯи он равона хоҳанд шуд.

2. Ва халқҳои бисёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Парвардигор, ва ба хонаи Худои Яқуб бароем, то ки Ё тариқҳои Худо ба мо таълим диҳад, ва мо бо роҳҳои Ё равона шавем». Зеро ки шариат аз Сион, ва каломи Парвардигор аз Ерусалим хоҳад баромад.

б) бар сулҳу ошоиштагӣ асос меёбад.

3. Ва Ё дар миёни қавмҳои бисёр доварӣ хоҳад кард, ва ихтилофоти байни халқҳои азимро то ақсои дурдаст ҳал хоҳад намуд; ва онҳо шамшерҳои худро барои позаҳо, ва найзаҳои худро барои досколаҳо хоҳанд шикаст; ва халқе бар халқе шамшер нахоҳад кашид, ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

в) ба ҳама осудаҳолро ваъда мекунад.

4. Ва ҳар яке зери токи худ ва зери дарахти анҷири худ хоҳанд нишаст, ва касе онҳоро нахоҳад тарсонид, зеро ки даҳони Парвардигори лашкарҳо инро гуфтааст.

5. Зеро ки ҳамаи қавмҳо ҳар яке ба номи худои худ равона мешаванд, вале мо ба номи Парвардигор Худои худ то абад равона хоҳем шуд.

г) Исроил муттаҳид мешавад.

6. «Дар он рӯз, мегӯяд Парвардигор, лангонро чамъ хоҳам кард, ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард, ва онҳоеро низ, ки ба сарашон мусибат овардаам.

7. Ва лангонро бақия, ва дуршудагонро халқи азим хоҳам гардонид; ва Парвардигор дар кӯҳи Сион бар онҳо аз ҳоло то абад подшоҳӣ хоҳад кард».

8. Ва ту, эй бурчи рама, эй пуштаи духтари Сион! Салтанати аввала назди ту хоҳад баргашт, ва подшоҳӣ аз они духтари Ерусалим хоҳад шуд.

Таъхири он ба сабаби асирии Бобил.

9. Пас чаро ту ҳоло чунин фарёд мезанӣ? Оё дар ту подшоҳ нест? Оё машваратчиҳои ту нобуд шудааст, ки дард туро мисли зане ки мезояд, фаро гирифтааст?

10. Аз дард мисли зане ки мезояд, азият каш ва печутоб хӯр, эй духтари Сион, зеро ки алҳол аз шаҳр берун рафта, дар саҳро сокин хоҳӣ шуд, ва ба Бобил омада, дар он ҷо раҳой хоҳӣ ёфт: дар он ҷо Парвардигор туро аз дасти душманонат халосӣ хоҳад дод.

11. Ва алҳол халқҳои бисёр бар зидди ту чамъ омада, мегӯянд: «Сион палид хоҳад шуд, ва ҷашмони мо инро хоҳад дид!»

12. Вале онҳо фикрҳои Парвардигорро намедонанд, ва рои ӯро намефаҳманд, зеро ки ӯ онҳоро мисли бандҳо дар хирмангоҳ чамъ кардааст.

13. Бархез ва поймол кун, эй духтари Сион! Зеро ки Ман шохатро оҳанин, ва сумҳоятро мисин хоҳам гардонид, ва ту қавмҳои бисёрро торумор хоҳӣ кард, ва ғанимати онҳоро барои Парвардигор, ва сарвати онҳоро барои Молики тамоми замин вақф хоҳӣ кард.

БОБИ ПАНЦУМ

Подшоҳи таваллудёфта рад гардид.

1. АЛҲОЛ дар фавҷҳо саф бибанд, эй духтари қўшун! Моро муҳосира кардаанд; бари рӯи довари Исроилро бо асо хоҳанд зад.

2. Ва ту, эй Байт-Лаҳми Эфрот, ки дар миёни хонаводаҳои Яҳудо аз ҳама чавонтарӣ! Аз ту барои Ман Ҳокиме дар Исроил хоҳад баромад, ва баромади ӯ аз қадим, аз айёми азал аст.

3. Бинобар ин ӯ онҳоро то вақте ки зани ҳомила бизояд, таслим хоҳад кард; ва бақияи бародаронаш бо банӣ Исроил хоҳанд баргашт.

Подшоҳии ояндаи Худо.

4. Ва ӯ хоҳад истод ва бо кудрати Парвардигор, бо кибриёи номи Парвардигор Худои Худ хоҳад чаронид, ва онҳо сокин хоҳанд шуд, зеро ки алҳол ӯ то ақсои замин бузург хоҳад шуд.

5. Ва ин сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд. Вақте ки Ашшур ба замини мо омада, қасрҳои моро поймол кунад, ҳафт чўпон ва ҳашт ҳокими қавмро бар зидди вай хоҳем бархезонид.

6. Ва онҳо замини Ашшурро бо шамшер хоҳанд чаронид, ва замини Нимрӯдро – андаруни дарвозаҳои он; ва ӯ аз Ашшур раҳой хоҳад дод, вақте ки вай ба замини мо омада, ҳудуди моро поймол кунад.

7. Ва бақияи Яъқуб дар миёни қавмҳои бисёр мисли шабнаме аз ҷониби Парвардигор, мисли борони фаровон бар алаф хоҳад буд, ва ба касе умедвор нахоҳад шуд, ва ба банӣ одам таваккал нахоҳад кард.

8. Ва бақияи Яъқуб дар миёни халқҳо, андаруни қавмҳои бисёр мисли шере дар миёни ҳайвоноти ҷангал, мисли шери ҷавоне андаруни рамаҳои гўсфандон хоҳад буд, ки он, агар бигзарад, поймол карда медарад, ва касе нест, ки раҳой диҳад.

9. Дасти ту бар душманонат боло хоҳад шуд, ва ҳамаи адуёнат нобуд хоҳанд гардид.
10. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Парвардигор, ки аспони туро аз андарунат нобуд, ва аробаҳои туро нест хоҳам кард;
11. Ва шаҳрҳои мамлакати туро нобуд, ва ҳамаи қалъаҳои туро валангор хоҳам кард;
12. Ва ҷодухоро аз дасти ту нобуд хоҳам кард, ва онҳое ки аз рӯи намуди абрҳо фол мегиранд, дигар дар ту нахоҳанд буд;
13. Ва санамҳо ва сутунҳои туро аз андаруни ту нобуд хоҳам кард; ва дигар ба амали дастҳои худ сачда нахоҳӣ кард;
14. Ва бутҳои Ашераи туро аз андаруни ту барҳам хоҳам дод, ва шаҳрҳои туро нест хоҳам кард.
15. Ва бо хашм ва ғазаб аз халқҳое ки намешунаванд, интиқом хоҳам гирифт».

БОБИ ШАШУМ

Мубоҳиса дар миёни Худо ва қавм: пештар ва алҳол.

1. ОН чи Парвардигор мегӯяд, бишнавед: «Бархез, назди кӯҳҳо мубоҳиса намо, ва бигзор пуштаҳо овози туро бишнаванд».
2. Парвардигорро бишнавед, эй кӯҳҳо, ва шумо, эй асосҳои матини замин, зеро ки Парвардигор бо қавми Худ талош дорад, ва бо Исроил мубоҳиса хоҳад кард.
3. «Эй қавми Ман! Ба ту чӣ кардаам ва бар ту чӣ гароние овардаам? Ба зидди Ман шаҳодат бидеҳ.
4. Ман туро, охир, аз замини Миср баровардам, ва туро аз хонаи бандагӣ фидия дода гирифтаам, ва пешопеши ту Мусо, Ҳорун ва Марямро фиристодам.
5. Эй қавми Ман, ба ёд овар, ки Болоқ подшоҳи Мӯоб чӣ машварате дод, ва Бильом ибни Баӯр ба вай чӣ ҷавобе дод, ва аз Шиттим то Чилчол чиҳо ба вуқӯъ омад, то ки марҳаматҳои Парвардигорро бидонӣ».
6. «Бо чӣ чиз ба ҳузури Парвардигор биёям ва пеши Худои Таоло таъзим намоям? Оё бо қурбонии сӯхтанӣ, бо гӯсолаҳои яксола ба ҳузури Ӯ биёям?
7. Оё Парвардигор аз ҳазорҳо кӯчқор ва аз беварҳо наҳри равған розӣ хоҳад шуд? Оё писари нахустзодаи худро барои ҷиноятам, ва самари батни худро барои гуноҳи ҷонам бидиҳам?»

8. Ба ту, эй одамизод, гуфта шудааст, ки чӣ чиз некӯст, ва Парвардигор аз ту чӣ чизро талаб мекунад, яъне фақат инро, ки аз рӯи инсоф амал намой, ва марҳаматро дӯст дорӣ, ва дар хузури Худои худ бо фурутанӣ роҳ равӣ.

9. Овози Парвардигор ба шаҳр нидо медиҳад, ва соҳибҳикмат номи Туро мӯҳтарам медорад: «Бишнавед, ки чӣ гуна асои мазаммат муҳайёст, ва кӣ онро табин намудааст.

10. Оё ханӯз дар хонаи шарир ганҷҳои шарорат ва эфай ноқиси нафратангез мавҷуд нест?

11. Оё бо тарозуи нодуруст ва бо халтаи сангҳои фиребгарона сафед шудани кас мумкин аст?

12. Азбаски сарватдоронаш пур аз ситам мебошанд, ва сокинонаш дурӯғгӯӣ мекунанд, ва забонашон дар даҳонашон аз фиреб иборат аст,

13. Ман низ туро зарбаи ҳалокатовар зада, барои гуноҳоят валангор хоҳам кард.

14. Ту хоҳӣ хӯрд, вале сер нахоҳӣ шуд, ва гуруснагии ту андаруни ту хоҳад монд; ва пинҳон хоҳӣ сохт, вале халос нахоҳӣ кард, ва он чиро, ки халос кунӣ, Ман ба шамшер хоҳам супурд.

15. Ту кишт хоҳӣ кард, вале нахоҳӣ даравид; ту зайтунро пахш хоҳӣ кард, вале ба баданат равған нахоҳӣ молид, ва шираи ангур ҳосил хоҳӣ кард, вале шароб нахоҳӣ нӯшид.

16. Ва фароизи Омрӣ ва тамоми аъмоли хонадони Аҳъоб нигоҳ дошта мешавад, ва шумо бар тибқи машваратҳои онҳо рафтор мекунед, то ки туро ба харобӣ, ва сокинонашро ба истехзо гирифтор намоям, ва нанги қавми Маро шумо хоҳед бардошт».

БОБИ ҲАФТУМ

Камшуморию порсоён. Ваъдаи марҳамати Худо.

1. ВОӢ ба ҳоли ман! Зеро ки мисли анҷоми ғунучини меваҳои тобистон, мисли чидани шингилҳои охирини ангур гардидаам: на шингиле барои хӯрдан ҳаст, на навбари анҷир, ки ҷонам иштиёқманди он аст.

2. Порсо аз замин талаф шудааст, ва росткоре дар миёни одамон нест; ҳама барои хунрезӣ камин мегиранд, якдигарро ба дом медароранд.

3. Ҳар ду дасташонро ба бадӣ кардан нағз одат кунонидаанд: сарвар ришва металабад, ва довар ба бадали музд амал мекунад, ва шахси

олиҷоҳ иштиёқи нафси худро баён менамояд, ва ҳама қачқорӣ мекунамд.

4. Беҳтарини онҳо мисли хор нешдор аст, росткори онҳо аз хорбаст бадтар; рӯзи дидбонони ту, яъне ҷазои ту фаро мерасад; акнун изтироби онҳо пурзӯр хоҳад шуд.

5. Ба ёр имон наоваред, ба дӯст таваккал накунад; дари даҳонатро аз ҳамхобаи худ нигоҳдорӣ намо.

6. Зеро ки писар падарро таҳқир мекунад, духтар ба зидди модари худ, келин ба зидди модаршӯи худ қиём менамояд: душманони шахс аҳли хонаи ӯ мебошанд.

Овози бақияи қавм дар рӯзҳои охир.

7. Вале ман ба Парвардигор интизорӣ мекашам, ба Худои наҷоти худ таваккал мекунам: Худои ман маро иҷобат хоҳад намуд.

8. Ба аҳволи ман шодӣ накун, эй душмани ман! Зеро, агарчи фурӯ ғалтидаам, хоҳам бархост; зеро, агарчи дар торикӣ нишастаам, Парвардигор нур аст барои ман.

9. Ҷазаби Парвардигорро хоҳам бардошт, зеро ки пеши ӯ гуноҳ кардаам; то даме ки ӯ доди маро бигирад ва довари маро ба амал оварад, маро ба рӯшноӣ хоҳад баровард, ва ман адолати ӯро хоҳам дид.

10. Ва душманам инро хоҳад дид, ва ӯро хичолат фаро хоҳад гирифт, ки ӯ ба ман мегӯяд: «Парвардигор Худои ту кучост?» Чашмони ман ӯро хоҳад дид, вақте ки ӯ мисли лойи кӯчаҳо поймол гардад.

11. Рӯзи бино кардани деворхоят, – он рӯз ҳанӯз бағоят дур аст.

12. Дар он рӯз аз Ашшур ва аз шаҳрҳои Миср, ва аз Миср то наҳри Фурот, ва аз баҳр то баҳр, ва аз кӯҳ то кӯҳ назди ту хоҳанд омад.

13. Ва он замин бо сокинонаш, дар натиҷаи аъмолашон, ба харобазор табдил хоҳад ёфт.

14. Қавми Худро бо асои Худ чӯпонӣ намо, яъне гӯсфандони мероси Худро, ки дар чангале андаруни Кармил ба танҳои сокин мебошанд; бигзор онҳо мисли айёми қадим дар Бошон ва Ҷилъод бичаранд.

15. «Мисли айёме ки аз Миср берун омадӣ, қорҳои аҷоиб ба вай нишон хоҳам дод».

16. Халқҳо инро дида, аз тамоми тавоноии худ хичил хоҳанд шуд; даст бар даҳон хоҳанд гузошт, ва гӯшҳои кар хоҳанд шуд;

17. Мисли мор хокро хоҳанд лесид, мисли хазандагони замин аз истехкоми худ бо ларза берун хоҳанд омад; сӯи Парвардигор Худои мо бо ҳарос хоҳанд омад, ва аз Ту хоҳанд тарсид.

18. Кист Худое мисли Ту, ки гуноҳро омурзад ва аз чинояти бақияи мероси Худ гузарой кунад? Ё ғазаби Худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки марҳаматро дӯст медорад.

19. Ё боз ба мо раҳм хоҳад кард, маъсиятҳои моро поймол хоҳад намуд. Ва Ту ҳамаи гуноҳҳои моро дар қабри баҳр хоҳӣ андохт;

20. Садоқатро ба Яъқуб, ва марҳаматро ба Иброҳим зоҳир хоҳӣ намуд, чунон ки аз айёми қадим ба падарони мо қасам хӯрдаӣ.